

Avontuur in het Grachtenhuis

DOOR PIET CROMHOUT

AVONTUUR IN HET GRACHTENHUIS

TEKENINGEN:

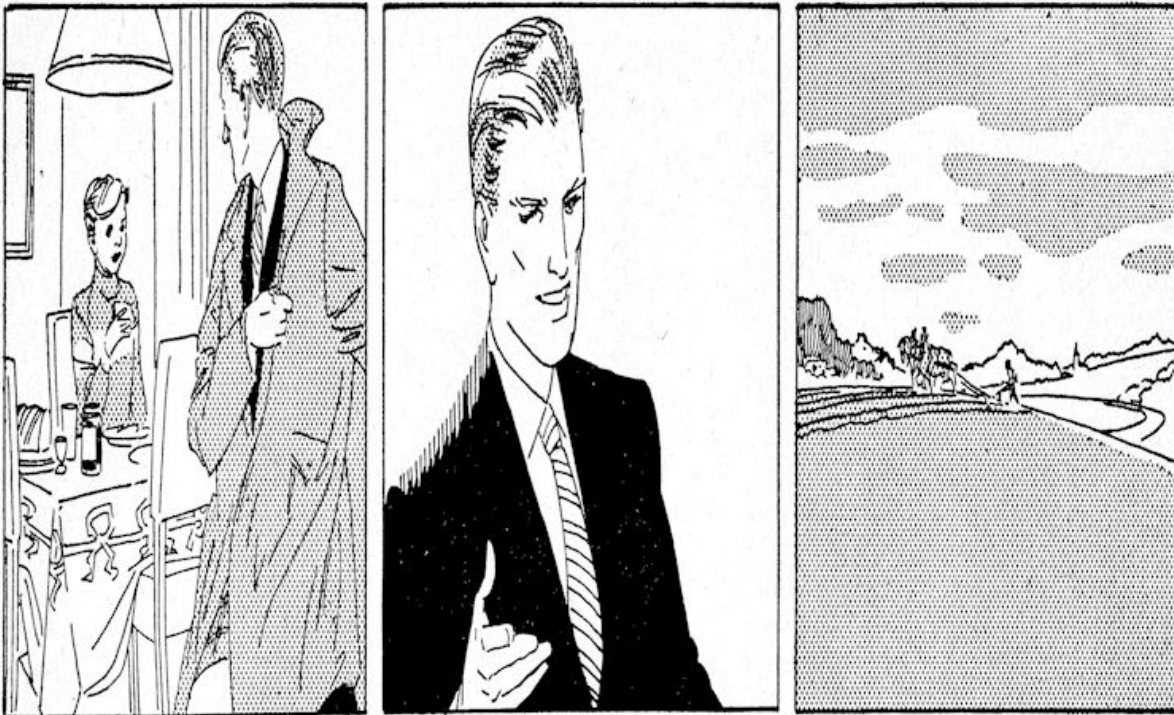
BUREAU MARTEN TOONDER

TEKST:

PIET CROMHOUT

UITGAVE: COMITE VOOR JEUGD EN SCHOOL VOOR HET NEDERLANDS BIJBELGENOOTSCHAP
HERENGRACHT 366 - AMSTERDAM-C.

KONINKLIJKE DRUKKERIJ C. C. CALLENBACH N.V.
NIJMEGEN

1. „Kees, jongen, droom toch niet zo! Nu is 't al kwart voor negen en je hebt je boterham nog niet op. Waar zit je nu weer over te piekeren?”

„Over de vakantie, vader! Van de zomer hebben we roggearen geplukt en de korrels eruit opgegeten. Weet u nog? En nu zit er in 't roggebrood net zo'n heel korreltje en 't smaakt net eender. . . . Hoe hebben ze daar nu eigenlijk roggebrood van gemaakt?”

„Daar hebben we nu geen tijd meer voor, Kees.

Maar vanavond, als je naar bed gaat, dan zal ik 't je vertellen.”

En zo vertelt vader 's avonds van de boer, die zijn akker ploegde en egde en met de zaaimachine er over heen ging. En hoe 't graan rijp werd en op zekere dag het maaien begon. En dan van het dorren en het werk van de molenaar en de bakker en de broodbezorger en van moeder, die het brood ten slotte sneed en smeerde.

2. „Maar het voornaamste,” zo vertelt vader verder, „hebben de mensen niet gedaan. Want toen de boer het zaad in de akker had gestrooid, kon hij wel naar huis gaan. Regen en zonneschijn moesten het zaad doen ontkiemen en het grote wonder helpen gebeuren, dat God telkens weer met zo'n klein hard korreltje doet: dat het leven gaat en wortel schiet en groeien gaat en vrucht gaat dragen en dat er van dat éne roggezaadje wel honderd komen.”

„Weet je wel, Kees, dat er daarover ook een verhaal in de Bijbel staat?”

En dan pakt vader, net als iedere avond, de kinderbijbel, maar hij gaat niet door, waar ze de vorige avond gebleven zijn. Hij zoekt, verderop, en ja, daar leest hij van een zaaier, die zaad zaaide in zijn akker. Maar dat zaad kwam lang niet allemaal op, want er waren ook zaadjes, die op het pad vielen. En die pikten de vogels natuurlijk weg.

3. En andere korrels vielen op een steenachtig stuk bodem. Die kwamen wel op. Maar de jonge plantjes verdorden, toen de zon fel ging schijnen. En daar waren er ook nog, die tussen 't onkruid terecht kwamen. En dat onkruid groeide veel harder en er kwam van 't koren niets terecht.

Maar gelukkig, ook een deel kwam goed terecht, en het kwam op, en groeide en gaf vrucht. Er waren zaadjes bij, waarvan de boer er later wel honderd oogstte. Wat was hij blij!
Kees kent dat verhaal wel.

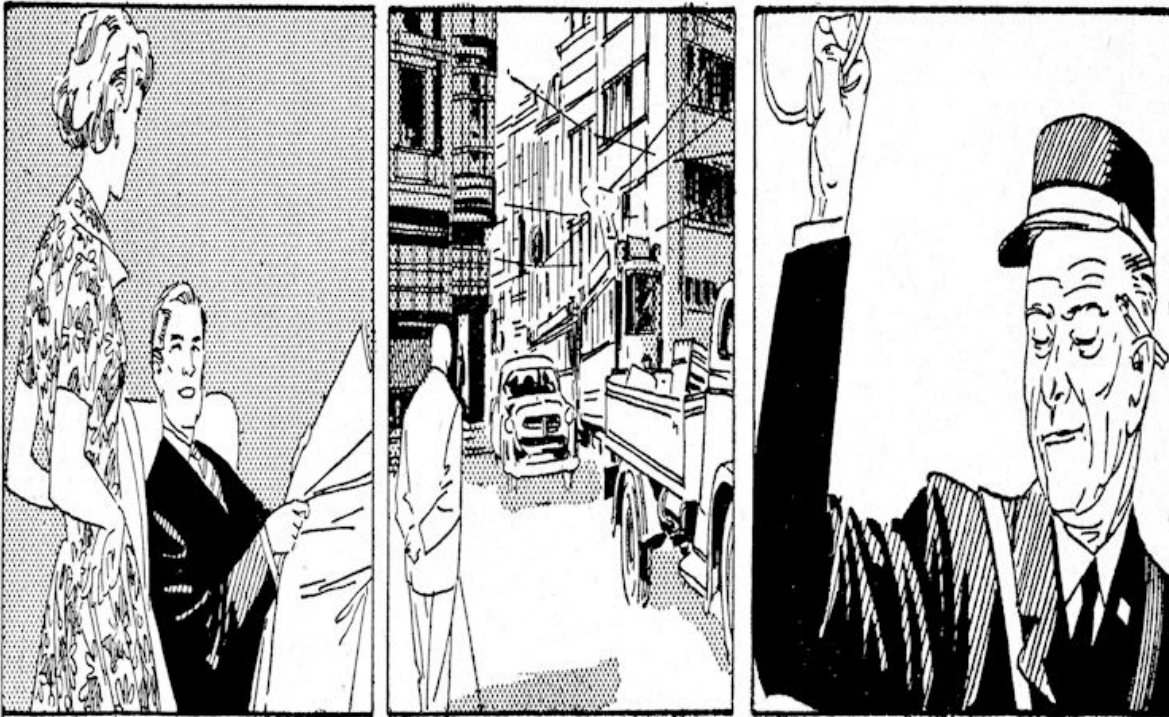
Hij weet ook, dat het een gelijkenis is. Een verhaal met een diepe betekenis. Dat zaad, daar bedoelde Jezus wat anders mee. Dat betekent alles, wat Jezus aan de mensen heeft gezegd en wat God aan de mensen heeft laten weten. Dat vinden we allemaal in de Bijbel.

„Dat is het Woord van God,” zegt vader.

„Snap je dat, Kees?”

Diep gapend zegt hij: „Ja hoor.”

Z'n vader stopt hem er onder. „Maf ze!” zegt hij, en op z'n tenen gaat hij weg.

5. Maar vader snapt 't wel als moeder 't hem in de huiskamer vertelt.

„Morgen is 't woensdag,” zegt hij. „Dan neem ik hem 's middags eens mee naar het Bijbelhuis. Misschien mag Annie, van Oom Jaap – die is daar toch immers typiste – hem wel eens laten zien, hoe wij aan onze bijbel zijn gekomen. Dat is het beste middel tegen dromen over letterplantjes en gebakken bijbels.”

Die Kees toch! Die treft 't maar, dat z'n vader onderwijzer is. Nu zijn ze allebei 's woensdagsmiddags vrij. En dan gaan ze dikwijls samen uit. En moeder gaat ook wel eens mee. Soms op de fiets naar Schiphol. Of met 't bootje over 't IJ. Maar nu gaan ze met de tram, op 't voorbalcon. O, wat gaat dat toch langzaam door die drukke Leidsestraat. „Herengracht,” roept de conducteur. Ze zijn er. „We gaan eruit, Kees.”

6. En daar op de Herengracht is 't me een drukte van belang. Langs de wallekant staat een onafgebroken rij auto's geparkeerd. Voor een groot huis is een zware vrachtauto met z'n rechterwielen helemaal de stoep opgereden en mannen zijn bezig om een kist erop te tillen. Maar een andere brede wagen kan er nu net niet tussen door. De chauffeur geeft een signaal met z'n hoorn en auto's, die achter de zijne staan, een lange rij, wel tien, twaalf, doen 't ook. Wat een concert! En toch zullen ze even

moeten wachten, tot alles is ingeladen.

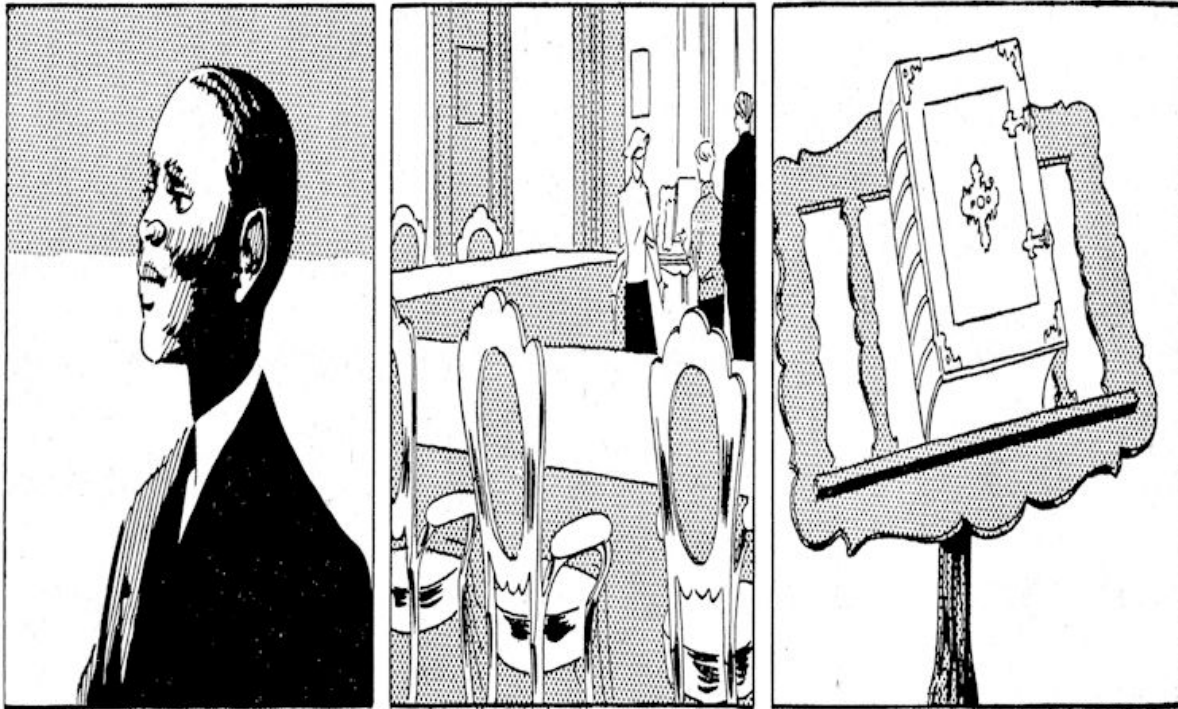
DJAKARTA, is er op de kist geschilderd. Afzender: BIJBELHUIS, AMSTERDAM.

En nu ontdekt Kees, dat ze al voor het Bijbelhuis staan. Boven de stoep van de nummers 366 en 368 hangt aan de oude gevel een mooie lantaarn met een koperen bijbel er onder. En rechts van de ingang zit een grote naamplaat tegen de muur: BIJBELHUIS staat er op.

7. „Kan ik soms even helpen?” zegt vader, en ondertussen tilt hij al mee aan de zware kist.
„Ja meneer, papier is zwaar!”
„Zitten er bijbels in die kist?”
„Ja, meneer. Nieuwe Testamenten in het Indonesisch.”
„Ach zo! En hoeveel gaan er wel in, in zo'n kist?”
„150 meneer. En zo gaan er vandaag 5 kisten weg.”
„Nou, nou, dat is bij elkaar 750 Nieuwe Testamenten! Dan hebben ze daar in Djakarta nogal wat nodig!”

„O, meneer, dit is nog maar een kleinigheidje. U moet 's in de kelder kijken, wat er allemaal nog klaar staat!”
„Goed, dat doen we. Ga mee, Kees.”
Als ze door de grote voordeur naar binnen zijn gegaan, komen ze in een hoge, witmarmeren gang. En daar komt Annie hun al tegemoet.
„Zo, zijn jullie daar? Nou, je treft 't niet best, Kees. Want er is nog een bezoeker. Een negerdominé uit Belgisch Congo. Kijk, daar gaat ie.”

8. „Hij heeft net het hele Bijbelhuis gezien. En ergens heeft hij z'n bril laten liggen. Nu gaat hij naar de kamer van de algemene secretaris om allerlei te bepraten over de Bijbel in zijn taal en ik moet onderhand zijn bril zoeken, overal waar hij geweest is.”

„Nou, dan gaan we met je mee, Annie, en dan zoeken we samen en dan zien we meteen alles.”

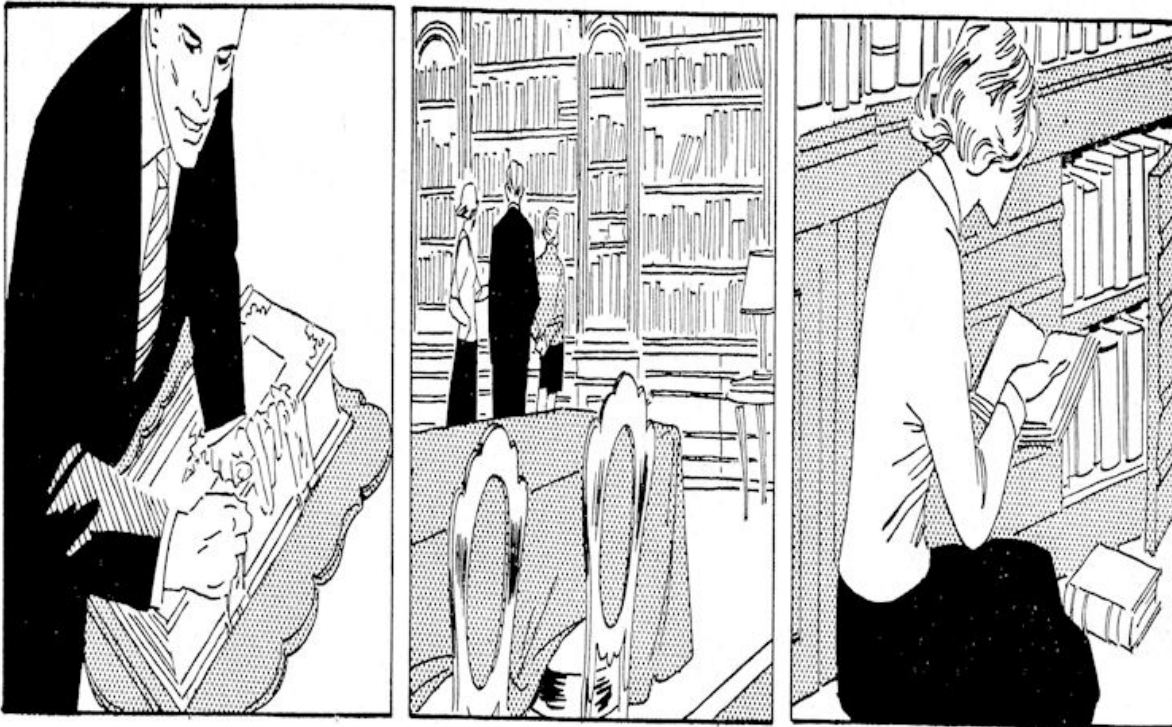
„Akkoord Kees. Dan maar eerst naar de grote zaal.”
Even later zijn ze in de mooiste kamer van het hele

Bijbelhuis, de grote zaal.

Veel is hier nog net eender als 300 jaar geleden, toen een rijke handelsman in dit huis woonde en in deze zaal zijn vrienden ontving en zijn feesten vierde. Maar nu:

„O, vader, daar heb je die bijbel, die niet open wou vannacht!”

Ja warempel. Daar staat op een massieve lessenaar een grote bijbel in leren band met mooie koperen sloten.

9. Maar vader kan hem wel open krijgen! Hij duwt met zijn linkerhand op de band van de bijbel en met zijn rechter trekt hij de beugels los. Zo gaat 't gemakkelijk.

„Wat een gekke letters zijn dat! Ze lijken wel getekend! Ik kan 't niet eens lezen!”

„Geen wonder, jong, want deze Statenbijbel is ook al meer dan 300 jaar oud. Kijk, hier voorin staat het jaartal geschreven: 1637. Zie je wel?”

„Wat een oud boek!”

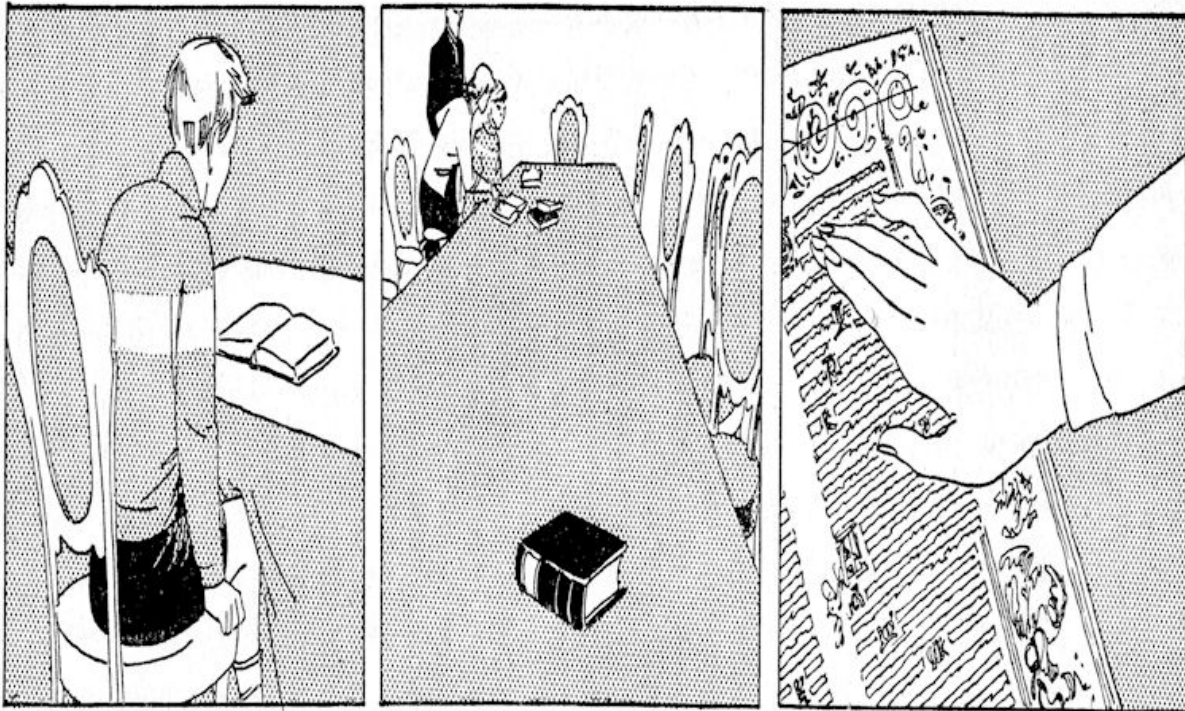
„En toch is dit de oudste Nederlandse bijbel niet, die we hier hebben,” vertelt Annie.

Dan gaat ze op de grond zitten en haalt uit een laag kastje twee in wit leer gebonden boeken tevoorschijn.

„Kijk, deze bijbel is nog 160 jaar ouder dan die Statenbijbel. Deze werd al in Delft gedrukt in 1477.”

„Nou, nou,” zegt Kees, „die kan ik dan zeker helemaal niet lezen!”

„Dat zal je wel meevallen. Probeer maar eens.”

10. Het valt werkelijk mee. De letters zijn veel gemakkelijker te lezen dan die andere uit de Statenbijbel.

Maar wat een fouten staan er in! In „beghin” staat een h te veel en in „sciep” een h te weinig. En toch zijn dat geen fouten.

„Dat is nu oud-Hollands,” vertelt vader. „Toen gebruikten ze een andere spelling dan jullie nu op school leert.”

„Zie je wel,” zegt Annie, „dat de hoofdletters rood zijn gekleurd? Die werden er met de hand inge-

tekend. Wat een werk, hè! Monniken-werk. Ja, echt waar hoor! Die hebben dikwijls prachtige sierletters in die oude bijbels getekend. En voor de uitvinding van de boekdrukkunst schreven ze de hele bijbel uit. Kijk, hier heb je zo’n oud handschrift. Prachtig geschreven, hè?”

Ondertussen zoekt Annie naar de bril. Want Ds. Yakobo uit Afrika heeft al die oude bijbels ook gezien. En ’t kan best zijn dat bij het opbergen zijn bril per ongeluk ook in het kastje is terecht gekomen.

11. „Wat zit er nog meer in dat kastje, Annie?”
„Nou, hier heb je een bijbel, die moet je van achteren beginnen te lezen. Raar, hè? Dat is Hebreeuws. De taal, waarin het oude testament oorspronkelijk is geschreven.”
„De taal van de Joden?”
„Ja. Kun je 't lezen?”
„Niks hoor. Maar jij toch zeker ook niet?”
„Nee, maar Jezus wel, toen hij zo oud was als jij. Dit is de taal die Jezus sprak en las en schrijven kon.”
„O, ja.... zeg vader, kende Jezus ook Neder-

lands?”
„Ach dommerd, denk nou toch 's na. Nederlands bestond nog niet eens in zijn dagen! Maar Grieks zal hij wel hebben verstaan. Dat kenden heel veel mensen toen. En het tweede deel van de bijbel, je weet wel, waarin van Jezus verteld wordt....”
„'t Nieuwe Testament?”
„Juist, dat is in 't Grieks geschreven. En dat lijkt al een beetje meer op 't Nederlands. Zie je wel?”
„Ja! Een A, en een B en een O. Maar er zitten ook heel wat rare letters tussen!”

12. „Nou, raar, raar, als je nou rare letters wilt zien, dan moet je eens met me mee gaan. Kijk, hier is onze winkel.”

Keurig ziet het er uit, dat winkeltje. Rondom staan allerlei bijbels uitgestald. En in 't midden een gezellig zitje. En naast een van de stoelen... daar zit een hond. En er zit een meneer bij. Voor hem op de tafel ligt een groot boek. Maar hij kijkt er niet in. Hij zit maar voor zich uit te staren. Maar zijn handen gaan heen en weer over een bladzijde van het

boek.

Bij zijn stoel staat een juffrouw. En tot haar zegt hij: „Ja, ik kan dit goed lezen. Geeft u mij dit boek maar, juffrouw.”

Opeens begrijpt Kees alles: Die meneer is blind. En die hond is een geleidehond. En die bijbel is een braillebijbel. De letters daarin hoef je niet te zien, maar kun je voelen met je vingers. „Jij mag ook wel eens voelen...”

13. Maar Kees voelt alleen maar bobbeltjes in het papier. Letters zijn 't niet voor hem.

„Kunt u dat echt lezen, meneer?”

„Jawel, en schrijven ook! Zal ik jouw naam eens opschrijven?”

„Graag meneer. Kees Riedijk heet ik.”

En dan haalt de blinde bezoeker een klein koperen apparaatje uit zijn zak en hij klemt er een stukje papier tussen en met een priem drukt hij er de letters KEES RIEDIJK in, in brailleschrift.

„Hier, dat mag jij houden.”

„Is die bijbel ook zo geschreven, meneer?”

„Nee, Kees, dat gaat met een machine. Maar een bijbel is dit boek niet, hoor. Dit is maar een klein deel van de bijbel.”

„Wacht, dat zal ik je eens laten zien, Kees,” zegt Annie. En daar pakt ze één voor één al die brailleboeken en stapelt ze op elkaar: Genesis, Exodus, tot Openbaring toe. De stapel wordt nog hoger dan vader.

14. „Maar nou wat anders, Kees,” zegt de blinde meneer. „Heet jouw vader soms ook Kees Riedijk?”
„Ja meneer, hier staat ie!”

Kees' vader komt een stapje dichterbij: „Ja, Kees Riedijk, dat ben ik.... Maar.... ben jij dan soms Guus Blok? Man, dan zaten we samen in de klas, naast mekaar. Weet je nog..”

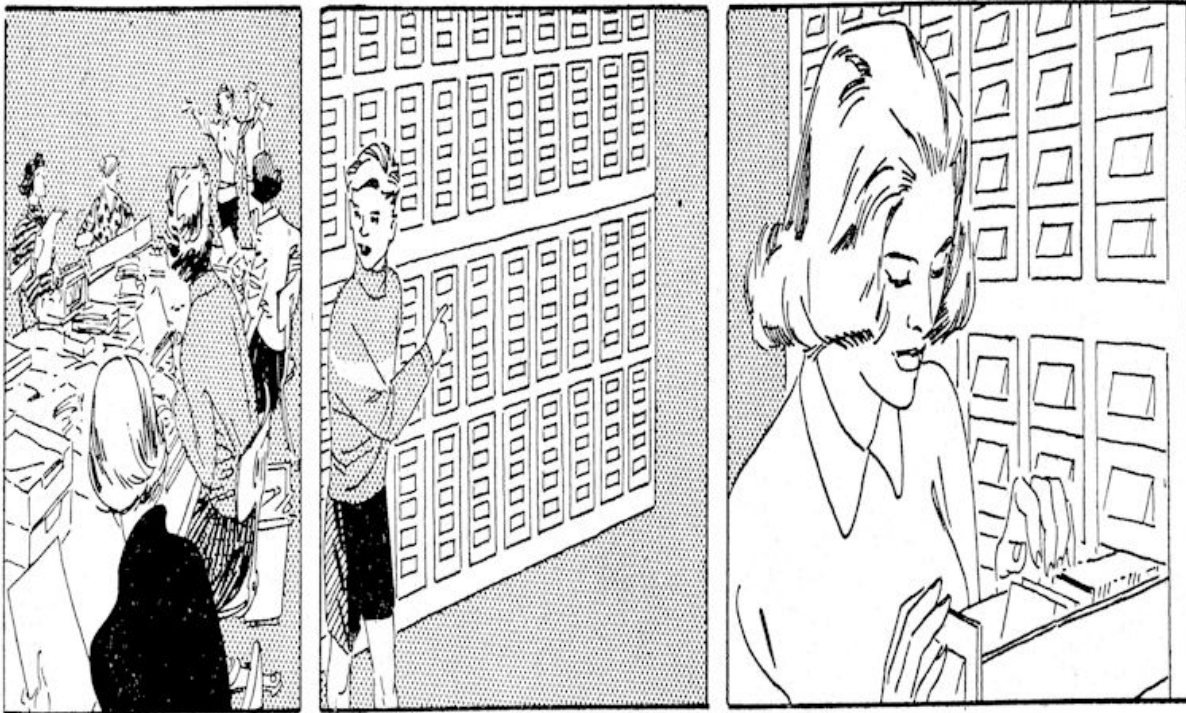
„Ja zeg, en....”

Nou, die twee zijn voorlopig wel aan de praat met

elkaar.

„Weet je wat, Kees,” zegt Annie, „wij gaan samen ondertussen verder zoeken naar de bril. Eerst maar naar boven, naar het grote kantoor. Misschien heeft er een van hen de bril wel gevonden.”

Als ze de trap op gaan, moeten ze langzaam achter twee meisjes aan, die heel voorzichtig, voetje voor voetje, ieder een blad vol met kopjes thee naar boven dragen.

15. In het grote kantoor zijn meer dan dertig mensen aan het werk. En Annie moet hard roepen om verstaanbaar te zijn: „Is hier ergens soms de bril van Ds. Yakobo blijven liggen?”

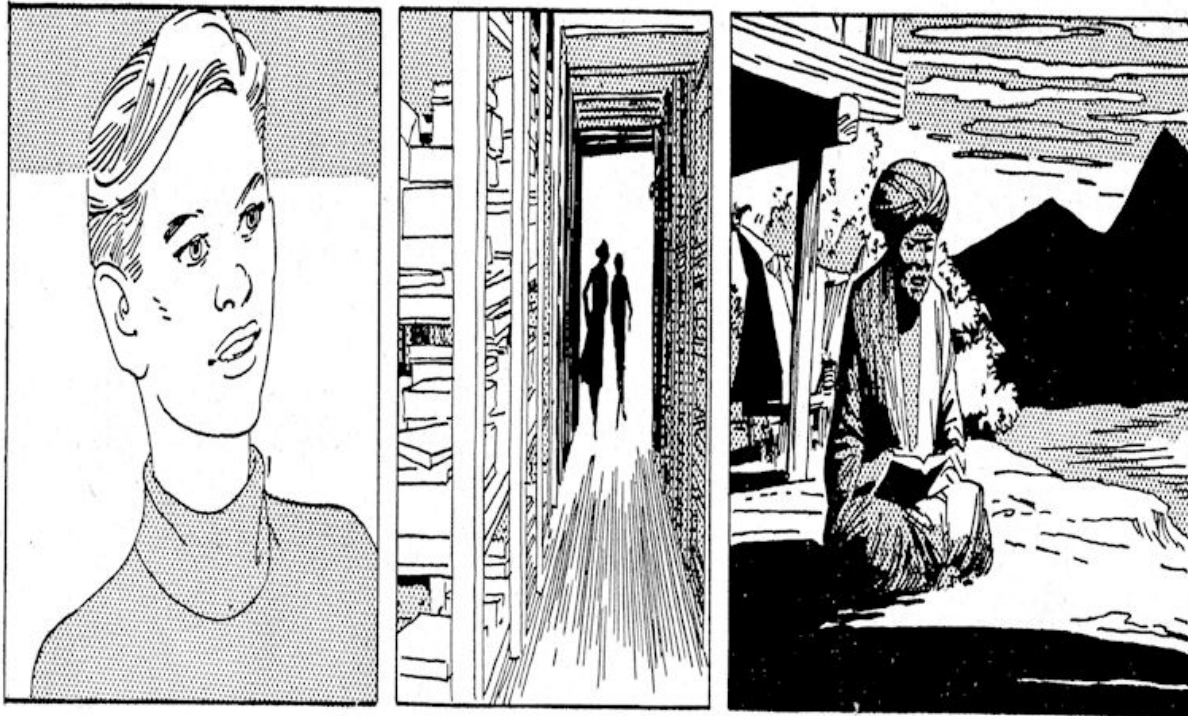
Maar hij ligt nergens. Langs de muur staan echter lange rijen kasten met allemaal kleine laadjes erin. Kees ziet 't en vraagt: „Zullen we eens in al die laadjes kijken, Annie?” Maar dat hoeft niet.

„Wat zit er eigenlijk in die kasten?”

„Metalen plaatjes met de namen en adressen van alle 160.000 mensen, die ieder jaar wat geven aan het bijbelgenootschap, een rijksdaalder of meer.”

„Vader ook?”

„Nou, dat zou ik 's na moeten kijken. 's Even zien. Amsterdam, Riedijk C, ja, dat is iel f 5.00 per jaar. Dat is dik in orde, Kees!”

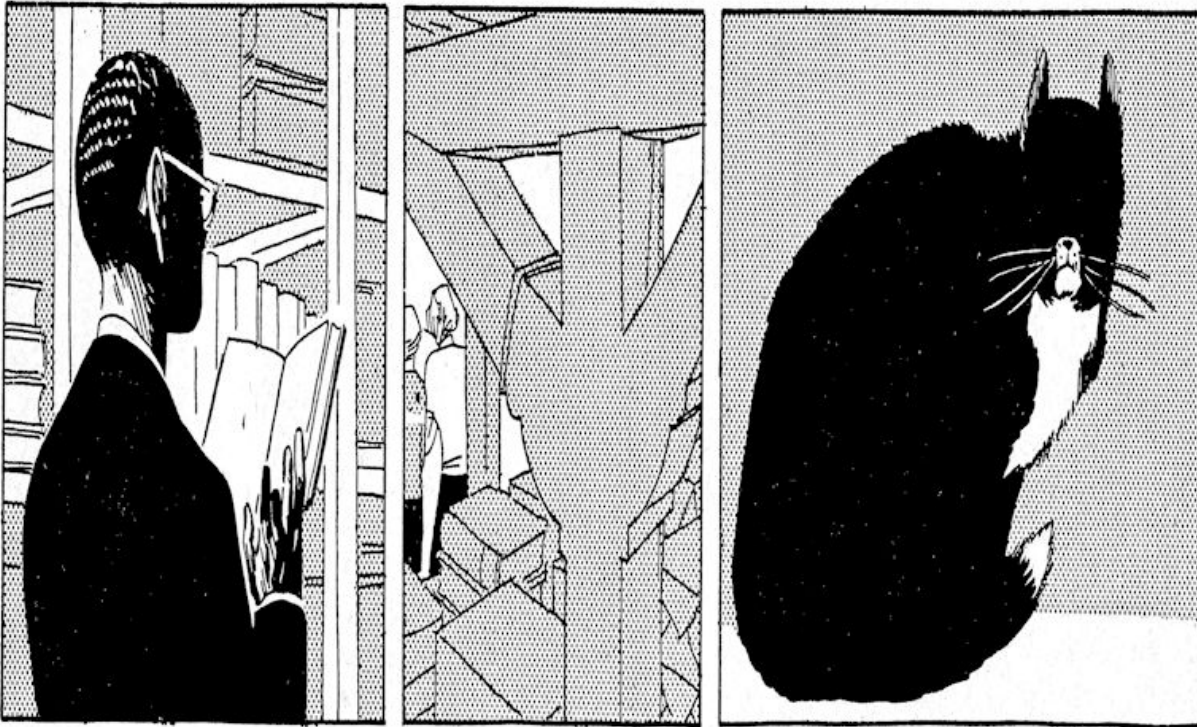
16. „Maar, waar hebben jullie nu toch al dat geld van die 160.000 mensen voor nodig?”

„Ga mee naar de zolder, Kees, dan zal ik 't je laten zien.

Zie je al die planken met stapels boeken wel? Pak er eens een af. Kijk, dat zijn nu die rare letters, die ik je beloofde te zullen laten zien. Kun je dat lezen?”

„Nee, ik kan wel letters lezen, maar geen krakelingen! Kun jij 't lezen?”

„Ik? Nee, hoor, maar ik weet wel wat 't is. 't Evangelie naar Lucas in Toba-Bataks. Dat wordt op Sumatra gesproken. Kijk, zo liggen hier bijbeluitgaven in meer dan 50 talen. En dat moest allemaal vertaald in talen, die de vertalers dikwijls eerst leren moesten. Ja, jong, er zijn hier boeken bij, waaraan mensen hun hele leven hebben besteed. En dan moeten ze nog gedrukt en naar de lezers toegebracht worden. Snap je nou, waar we al dat geld voor nodig hebben?”

17. Hier moeten ze goed zoeken, want die negerdominé heeft juist heel veel van deze bijbels bekeken. En aldoor zette hij daarbij zijn leesbril weer op. Maar nergens is die bril te ontdekken, niet bij 't Javaans, Makassaa's en Indonesisch. En niet bij 't Russisch en 't Fins en 't Fries, 't Papiamento en 't Zuid-Afrikaans....

„Ik wist niet, dat er zoveel talen waren!”

„O, maar er zijn er nog veel meer, Kees. Raad eens, hoeveel.”

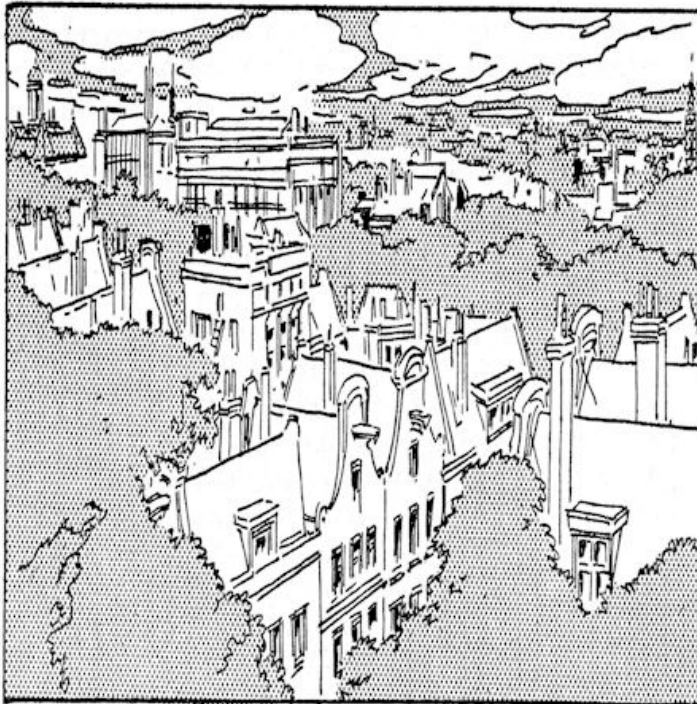
„Nou, laat 's kijken, vijftig?”

„Ach, kerel! Schrik niet, hoor: vijftig maal vijftig!”

„Vijfentwintighonderd?”

„Ja, en in bijna 1200 ervan is de bijbel al helemaal of voor een deel vertaald en gedrukt.”

Wel vinden ze wat anders. Als Kees bij 't Chinees zoekt, schiet er ineens een kat tussen de boeken vandaan. En Annie vertelt, dat die ervoor moet zorgen, dat er geen muizen op de boekenzolder komen en de bijbels gaan stuk knagen. Dat is de N.B.G.-kat.

18. „En nu gaan we eens helemaal boven kijken, Kees.”

Nog drie trappen gaan ze samen op. De laatste is eigenlijk maar een laddertje, smal en steil. Er zit een lichtschakelaar naast en als Annie eraan draait, gaat er boven op de donkere vliering een lamp branden. Dan zijn ze helemaal boven, onder de pannen. Annie maakt een luik open in de muur. En nu zien ze uit over de daken en schoorstenen van het oude Amsterdam.

Zo heeft Kees de stad nog nooit gezien. In de verte steekt de koepel van 't paleis boven de huizen uit. En daar, diep onder hem, gaat net een rondvaartboot voorbij door de Herengracht. Hij wordt er duizelig van, als hij naar beneden kijkt. Hij keert zich maar gauw om.

„Wat is dat voor een wiel, Annie?”

„Dat is de takel, Kees. Daar hesen ze vroeger in de Gouden Eeuw hun handelswaar mee naar boven en later de kisten met bijbels.”

19. „Gebruiken jullie die takel nog wel 's?” vraagt Kees.

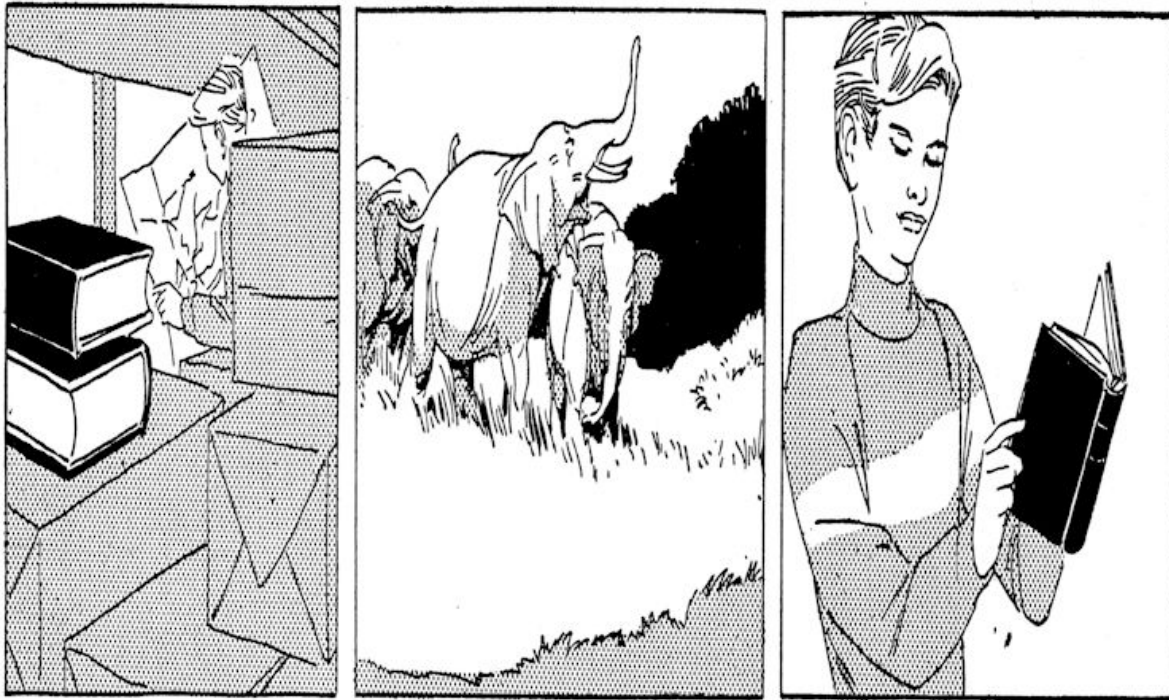
„Jawel. Als we grote dingen naar boven moeten hijsen, die niet in de lift gaan. Wacht, ik zal jou 's met de takel naar beneden laten zakken. Kom maar 's hier.”

En Annie grijpt 't dikke touw al om 't om hem heen te slaan. Maar Kees is haar te vlug af. Hij glipt tussen haar handen vandaan, de zolder over, de trap

af. En daar klimt hij als een aap zo handig op een rek en kruipt weg. Hij heeft er alle tijd voor, want Annie moet eerst nog het luik dichtmaken. En bovendien heeft de schavuit in 't voorbijgaan 't vlieoringlicht uitgedraaid!

En daarboven is 't nu pikkedonker. Hij hoort Annie daar scharrelen en mopperen:

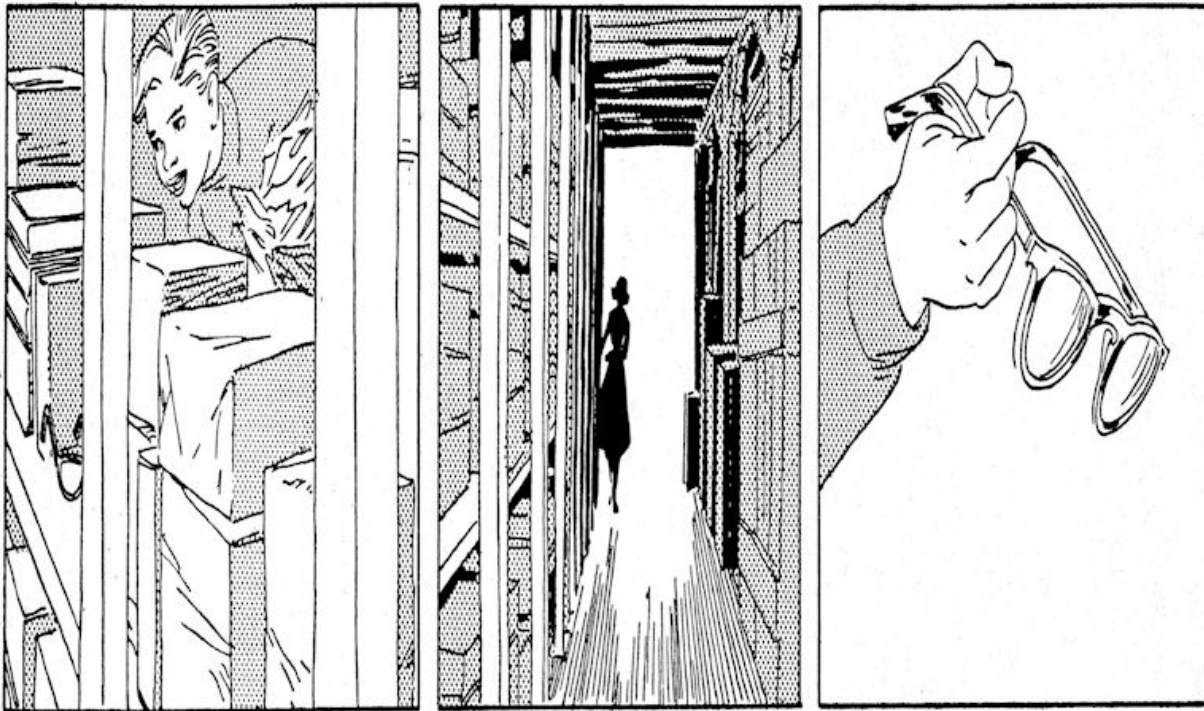
„O, jou boef, als ik je te pakken krijg!”

20. Gelukkig hoeft hij zich niet te vervelen. Op het rek, waarop hij zich verscholen heeft, is allerlei klaargelegd voor een nieuwe tentoonstelling. Stapels foto's liggen er. En een landkaart van Belgisch Congo. En boeken over Afrika met prachtige gekleurde platen erin. Foto's van olifanten en leeuwen zo maar in 't wild. Een groot portret van de Hervormer Maarten Luther, op board geschilderd, staat

tegen het rek aan. Daar kan hij prachtig achter wegkruipen. Te lezen heeft hij daar ook genoeg. Wat een bijbels liggen er.

Kees pakt er een. DIE BYBEL, Ou en Nuwe Testament (hersiene uitgawe). Gedrukt in Kaapstad. Dat is Zuid-Afrikaans. Wat een leuk taaltje! Maar een andere die hij openslaat, kan hij helemaal niet lezen.

21. Maar daar onderaan die eerste bladzijde, wat staat daar?

New Testament, Rundi, Africa.

Zou dat de taal van die Afrikaanse dominé soms zijn? Maar dan... dan kon hier z'n bril wel 's liggen. Voorzichtig kruipt Kees tussen al die stapels boeken door, kijkt links en rechts. En ja hoor! Daar ligt ie! Zo, nu kan hij Annie straks nog 's voor de gek houden. Hij hoort haar de trap al afkomen. Hij duikt weer weg.

Hij neemt de bril in z'n hand en steekt hem tussen de bijbels door buiten het rek.

Daar komt ze aan.

„Kees, waar zit je toch? Zeg dan 's wat. Hè, wat is dat nou? De bril? Hoera. Is die even jofell! Waar lag ie?”

„Nou natuurlijk hier, tussen de bijbels voor Congo. Ik dacht zo, ik moest hier maar 's goed zoeken!”

„Dat is pienter bekeken. Kom eraf, jô, dan gaan we gauw naar beneden!”

22. Vlug stappen ze samen in de kleine goederenlift. 't Is nauw, maar 't kan.

Annie doet 't licht aan en de deur dicht en dan drukt ze op een knop en – daar ronkt de motor al en zakken ze omlaag.

Ze spreken samen af, dat ze direct naar de kamer van de algemene secretaris zullen gaan, want daar zal dominé Yakobo nog wel zijn. En Kees mag hem dan z'n bril geven.

„Maar wat moet ik dan zeggen? Wat spreekt hij voor een taal?”

„Frans. Nou, dan zeg je: Bonjour monsieur.”

„Ja, dat weet ik wel. Ik heb al twee jaar Frans op school. Maar dan? Hier is uw bril. Wat is dat in het Frans?”

„Voici vos lunettes.”

„Bonjour monsieur, voici vos lunettes.”

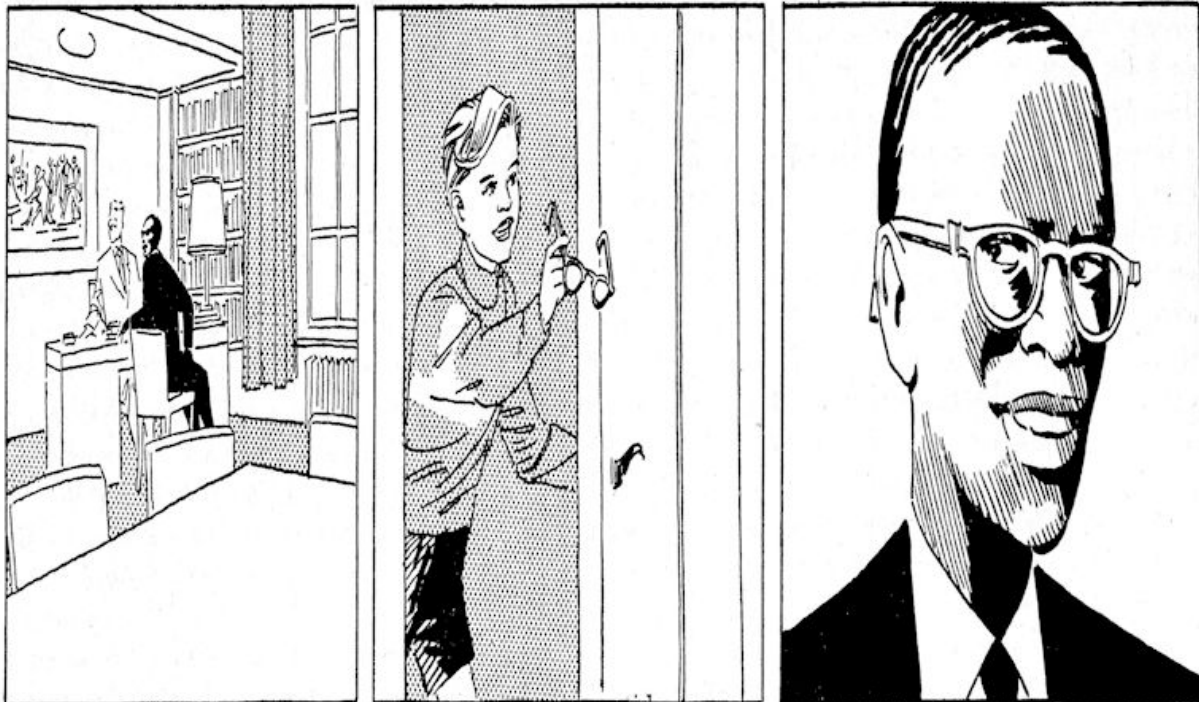
Kees repeteert 't nog eens goed.

23. In de kamer van de algemene secretaris zitten ze ondertussen heel ernstig te praten. Er liggen bijbeluitgaven op tafel in talen van Congo. En een kaart van Centraal Afrika. En Ds. Yakobo wijst aan waar hij woont en vertelt, dat er nog maar zo weinig mensen een hele bijbel in hun eigen taal hebben. Er is nu onlangs een bijbelhuis gebouwd, van waar uit voor een goede verspreiding van de bijbel over 't hele land kan worden gezorgd. Maar alles is nog maar zo primitief.

„Hadden we bij ons maar net zo'n mooi bijbelhuis met zo veel mensen erin als u hier voor uw kleine landje. Ons land is 70 maal zo groot en er zijn veel meer mensen, die nog geen bijbel hebben. En bij ons is maar één man met enkele helpers, die al dat werk moet doen!”

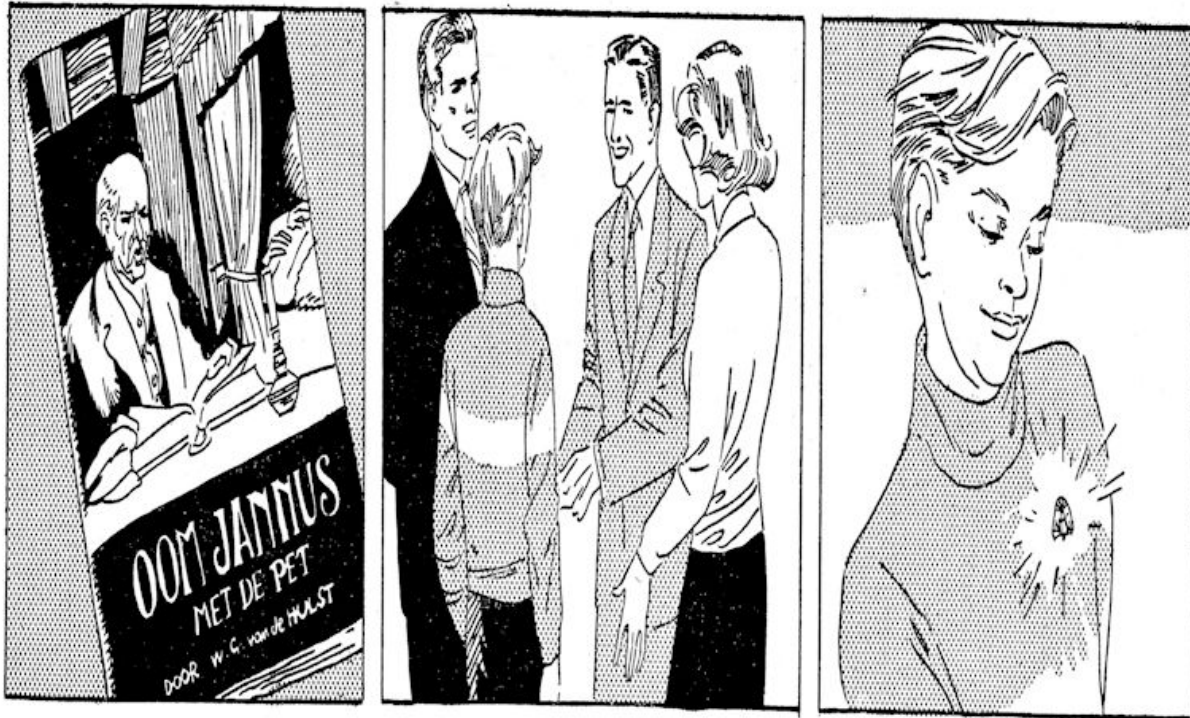
„Dominé, dat weten we. En ik kan u vertellen dat u hulp zult krijgen voor Congo van... de jeugd van Nederland.”

24. Maar wat is dat voor een lawaai?
Daar komen mensen aanhollen. Er wordt op de deur geklopt, maar meteen vliegt ie al open:
„Bonjour monsieur, voici vos lunettes.”
„Ah, mes lunettes, merci, merci, maar gij moet niet Frans spreken. Ik heb in Congo een vriend uit Vlaanderen, een Belgische dominé. En hij leerde mij Vlaams. Zeg me, hoe heet ge, en waar hebt ge mijn bril gevonden?”
„Kees, dominé, Kees Riedijk, en uw bril lag boven

op zolder, tussen een heleboel platen en boeken en bijbels van Afrika.”
„Ach ja, natuurlijk, daar heb ik een Nieuw Testament in het Rundi bekeken. Dat wordt vlak bij Congo gesproken. Het is pas klaar gekomen. Maar ik had het nog niet gezien. Wat een feest was 't daar, toen de vertaalster, Rosemary Guillebaud, onlangs zelf met haar auto de pakken bijbels rondbracht! Haar vader was al met vertalen begonnen, en zij heeft 't afgemaakt.”

26. „Mijn afdeling?”

„Ja, de jeugdafdeling.”

Met vader, die ze onderweg tegenkomen en die natuurlijk 't hele verhaal van de bril horen moet, gaan ze weer de trap op, een deur door, en dan:

„O vader, kijk 's, daar ligt Oom Jannus met de pet.”

„Hè, wat? Wie ligt daar?”

„Ach niemand. Maar dat boekje daar. Oom Jannus, dat hebben wij toch ook! En die andere boekjes ook. Maar dat nieuwe daar hebben we niet. Mag ik dat kopen?”

„Ja goed, ik zal 't wel even voor je betalen.”

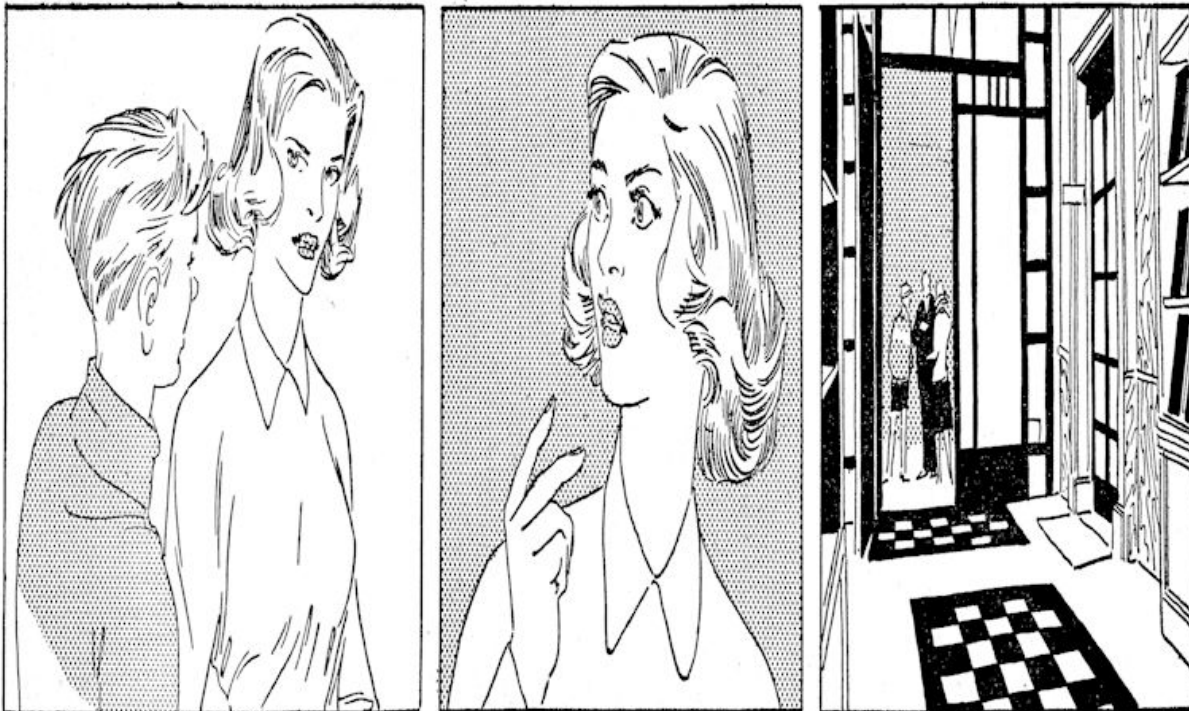
„Ach vader, schiet me dan ook een rijksdaalder voor. Dan geef ik me op als lid.”

„Nee Kees, dat gaat niet, daar ben je nog te jong voor.”

„Nou, dat zit nog,” zegt opeens de meneer van de jeugdafdeling. „Hoe oud ben je, Kees?”

„Twaalf jaar, meneer.”

„Dan kun je jeugdlid worden. Dat kost je niets. Maar ieder jaar moet je één of meer leden voor het bijbelgenootschap opgeven. En die helpen ervoor zorgen, dat het werk in Congo en andere landen kan worden gedaan. Snap je?”

27. Jeuglid worden, dat wil hij wel. Maar wie in vredesnaam moet hij nu vragen om lid te willen worden? Vader? Die is 't al. Annie?

„Zeg Annie, ben jij eigenlijk al lid?”

„Ik lid? Nu je 't zegt, ik geloof niet eens, dat ik lid ben. Dat is toch ook wat. Ik werk nota bene iedere dag in 't Bijbelhuis en ik ben niet eens lid. Goed, je mag mij wel opgeven!”

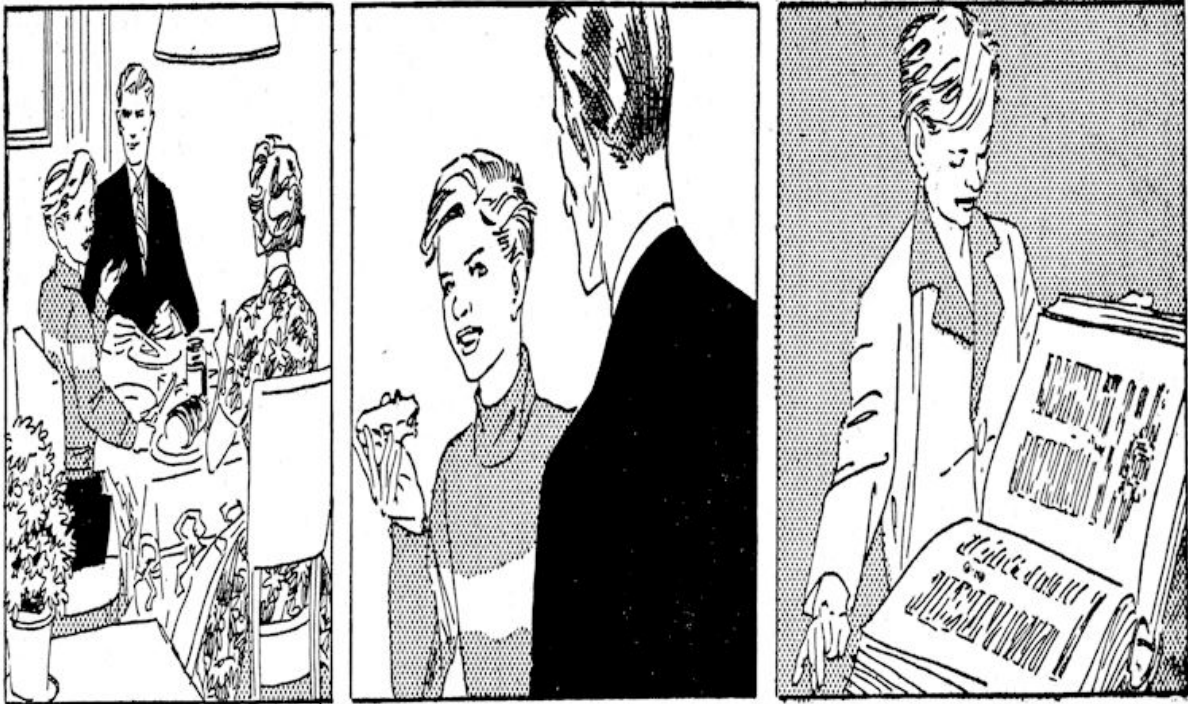
„Heb ik je er even fijn in laten lopen, hè? Je moet nog 's proberen om mij naar beneden te takelen!”

Bijna wordt 't nog een vechtpartij. Maar vader kijkt op z'n horloge:

„We moeten naar huis, Kees, moeder zal niet weten waar we blijven.”

Thuis staat 't eten al op tafel.

Kees heeft heel wat te vertellen en te laten zien: zijn jeuglid-speldje, dat hij nu dragen mag, en zijn naam in brailleschrift en het nieuwe jeugdboekje, dat hij heeft gekocht.

28. Dan vraagt vader: „En weet je nu, hoe we aan de Bijbel zijn gekomen?”

„Nou, die is eerst geschreven, hè, in 't Grieks en 't Hebreeuws.”

„Begon 't zo? Maar hoe wisten die schrijvers dan wat ze schrijven moesten?”

„Van God.”

„Ja, dus 't voornaamste deed God, net als met 't zaad, dat Hij groeien liet. En verder?”

„Toen hebben anderen dat overgeschreven. En later vertaald. In bijna 1200 talen, moeder. Ja, en toen...

toen ging de drukker aan de gang en de boekhandel. En de bezorgers. Die brengen ze naar de mensen.”

„De colporteurs, ja. En toen?”

„Nou, niks meer.”

„Echt niks meer? Wat was 't eind van de geschiedenis van 't brood? Dat je boterham klaar op je bord lag? Maar moest jij er dan ook niet wat mee doen?”

„Natuurlijk, ik moest 'm nog opeten!”

„Precies. En de Bijbel moeten we lezen, Kees, want anders is die hele lange geschiedenis toch immers nog voor niets gebeurd!”

Ben je al 12 jaar?

Doe dan net als Kees en geef je op als

JEUGDLID

door één of meer leden voor het N.B.G. te winnen. Zodra we je aanmelding ontvangen, sturen we je het

JEUGDINSIGNE

Vul het hiernaast afgedrukte formulier zo gauw mogelijk aan beide kanten in, scheur het af en stuur het aan:

NEDERLANDS BIJBELGENOOTSCHAP
Jeugdafdeling,
Herengracht 366, Amsterdam-C.

Ik doe mee!

De aan ommezijde vermelde nieuwe leden worden opgegeven door:

Naam: .....

Voornamen: .....

Adres: .....

Geboortedatum: .....

die daardoor jeugdlid wordt van het N.B.G.

Deze strook in gesloten enveloppe als brief gefrankeerd zenden aan het Nederlands Bijbelgenootschap, Herengracht 366, Amsterdam-C.

Ik ga door met leden werven!

Wilt U mij nog ..... aanmeldingskaarten sturen?

ONDERGETEKENDE

1 Naam: .....

Voorletters: .....

Adres: .....

Jaarlijkse bijdrage: .....

geeft zich op als lid van het Nederlands Bijbelge-
nootschap, Amsterdam.

Een lid betaalt f2.50
per jaar of meer.

Handtekening van het nieuwe lid:

ONDERGETEKENDE

2 Naam: .....

Voorletters: .....

Adres: .....

Jaarlijkse bijdrage: .....

geeft zich op als lid van het Nederlands Bijbelge-
nootschap, Amsterdam.

Een lid betaalt f2.50
per jaar of meer.

Handtekening van het nieuwe lid:

